

בטאון רמת אלחנן

בס"ד, חשון תשפ"ז
גליון 414 - שנה 47

קול ברמה

לקבל במייל: 6776168@gmail.com

מחת בית השלמה

אשרי עין ראתה

'דרך אמונה בחרתי'

הסיפור המדהים שסיפרה פדוית-
השבי א. ברגר לפני ראש השנה
למרון הגר"י זילברשטיין

ה'וויכוח' בין הרבנים

רבי אהרן פילמר

הגר"א רות בדרשה

הסיפור המצמרר שסיפר על עצמו הגאון רבי
אביעזר פילץ ראש ישיבת תפרח ב'שבעה' של הרב
אהרן פילמר זצ"ל, ואמר שימצוה לפרסמו

השיניים שלי לא דיברו מעולם לשון-הרע', העיד
מרון הגר"י זילברשטיין על עצמו

יש לי 3 עצות כיצד לגייס את התקציב השנתי של
יעזר מציון בסך 600 מיליון ש"ח, אמר מרון הגרא"ל
שטינמן להרב צ'ולק. קטע מדִּקְשֶׁת הגר"א רות
בקהילתו 'כרם ישראל'

אתם יודעים למה כולם אוהבים את גיסי? - שאל
מרון הגר"ח קניבסקי זצ"ל

עדות אישית של הגר"ח כגון, ר"מ ב'תפארתה':
'הייתי בטוח שאני הולך למות' - אמר מרון הגרא"מ
שך זצ"ל

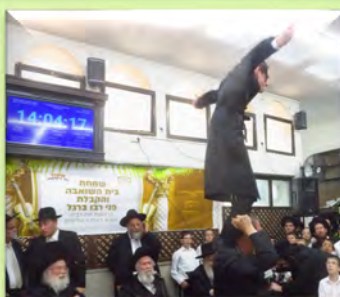
מרון הגר"ח שמולאביץ עלה שוב להיכל הישיבה,
ופתח את ארון-הקודש

חבוקה ודבוקה בך

בקול תרועה והמון חוגג נחגגה שמחת בית השואבה ברמת אלחנן, והפעם השתתפו באירוע כל הרבנים של השכונה, ארזי הלבנון ואדירי התורה, שנכחו בבית הכנסת במשך שעה ארוכה, והרצו מדברותיהם לקהל הקודש.

כשרואים את רבני השכונה יושבים סביב שולחן אחד, מתמלא הלב ברגשות-קודש. זכינו שמורינו ורבנינו הם גדולי תורה אמיתיים, ותורתם מפורסמת בכל העולם התורני כולו. בדור שכזה, בו האופל מכסה ארץ, זכינו שבקהילתנו מכהנים-בקודש רבנים שכל העולם חרד לכל מילה היוצאת מפייהם.

ומי שראה את ההתלהבות הסוחפת ואש-הקודש שבה התקבלו הרבנים בהיכנסם להיכל, לא ראה מימיו הערכה והערצה לגדולי תורה. 'בדרך הטבע', הרי

שמושבי רמת אלחנן היו צריכים במהלך השנים 'להתרגל' לגדוליהם, ולראות את בואם לשמחה כאירוע שגרתי. אבל לא.

השמחה הגורפת שנראתה באולם בית הכנסת עשתה רושם כאילו התושבים, מבוגרים וצעירים כאחד, רואים את מרנן ורבנן הגר"י זילברשטיין, הגרמ"צ ברלין, הגר"מ בן-שמעון והגר"י סילמן - בפעם הראשונה בחייהם. מעגלים-מעגלים, כשהטף כשהתינוקות יושבים על כתפי אבותיהם, והכל ניגשים לבקש ברכה מהרבנים, זה המראה שנגלה לעיני הכל עם כניסת גדולי התורה, 'אריך ה' ימיהם.

התמונות מסביב

לשעון: הגאון רבי מנחם צבי ברלין, ראש ישיבת 'רבנו חיים עוזר', בדרשה הנוטפת מרץ-נעורים; מנצלים את האירוע כדי לבקש

ברכות מהרבנים; מרנן הגר"י זילברשטיין והגרמ"צ ברלין בריקוד; הגר"י סילמן, הגר"י זילברשטיין והגרמ"צ ברלין עומדים על מקומם ורוקדים עם הצעירים; פעלולים למראה עיני הרבנים; הרבנים נכנסים להיכל

שנזכה לשנה הבאה בירושלים הבנויה

■ "קול ברמה" - גליון 414 - חשון תשפ"ז - עמוד 3 ■

וואס הווען

רבי אהרן פילמר זצ"ל, עווד את הבחורים

כיום יותר מ-1,200 בחורי חמד, מטובי עולם הישיבות. לא היה ידוע לבני המשפחה על קשר מיוחד בין ראש הישיבה לרבי אהרן פילמר, ולכן לא היה לאף אחד הסבר מדוע הטריח הגר"א פילץ להגיע ל'שבעה' מתפרח עד ירושלים.

- הגאון ראש הישיבה לא הותיר אותם בפליאה. וכך סיפר: כשהגעתי ללמוד בישיבת חברון היה הנפטר אחד הבחורים המבוגרים. אני, כמו רבים מהבחורים הצעירים, הייתי זקוק לעידוד ולתמריץ. והנה, כבר בסדר-א' הראשון דפק הנפטר על גבי ואמר יו, פילץ, איך אתה מרגיש? איך אתה לומד? הכל בסדר? וכך מדי יום ביומו היה מעניק לי זריקת-עידוד, מתעניין במצבי, ושואל האם אפשר לעזור בדבר-מה. כך נמשך המצב עד ששבא שלכם ראה והבחין שאכן עליתי על המסילה והכל בסדר.

- יכולני להעיד על עצמי, סיפר הגאון רבי אביעזר, שזריקות-העידוד הללו אכן עודדוני מאוד, והעניקו לי מרץ, ולמדתי בשקידה רבה.

- נחשוב רגע: האם כל-כך קשה לתת דפיקה על גבו של בחור חדש הנכנס לישיבה, ולעודדו? הרי זה באמת כלום! ומדוע אנחנו לא עושים זאת? או

- כמה חשובה היא המחמאה, או כל חיזוק, הניתן ליהודי. לעולם לא נוכל לדעת עד היכן נגיעה המחמאה בליבו של האדם, ואיזו מידה של השפעה היתה לה. סיפורים רבים פורסמו במהלך השנים אודות הענין, אבל נדמה שהסיפור שלפנינו, אותו שמענו מהרב **יצחק פילמר** עולה על כולנה מכמה בחינות.

- בזמן ה'שבעה' על אביו, רבי **אהרן פילמר** זצ"ל, שהיה שנים רבות מנהל ישיבת חברון, הגיע לפתע לבית האבלים הגאון המפורסם רבי **אביעזר פילץ** שליט"א, ראש ישיבת תפרח. הנוכחים התפלאו מאוד על בואו של הגאון, העומד בראשות אחת הישיבות הטובות ביותר בארץ, ובה לומדים

מפני שאין אנחנו שמים זאת על לבנו, או בגלל שנדמה לנו שאם נפרגן למאן דהו, נפחית בכך את הכבוד העצמי שלנו... וכמה שזה לא נכון! שהרי אין לך אדם מכובד יותר ממי שמכבד אחרים ומחמיא להם.

- והמקרה של הגר"א פילץ יוכיח עד כמה הדבר הזה חשוב! מי יודע, אולי אלמלא הדפיקות על הגב, לא היתה מגיעה כיום ישיבת תפרח המעטירה לאן שהגיעה - - - ואגב, הגאון רבי אביעזר שליט"א אמר שמצוה לפרסם את הסיפור!

- הרב **יצחק פילמר** (מחותנם של הרב שמואל איצקוביץ והרב משה רובינשטיין, וסבו של הרב **אליהו חשין**, חתנו של הרב **יצחק שמוטץ**) מספר שאביו זצ"ל, שלמד עם מרן הגר"י **זילברשטיין** בת"ת 'עץ חיים', העניק את העידוד הזה לבחורים רבים, ולא רק להגר"א פילץ. הארת-הפנים שלו היתה זכורה לבוגרי הישיבה, גם כעבור שנים רבות מאז עוזבם את הישיבה!

- ולנושא אחר. היא הפכה לאחד הסמלים של שבויי המלחמה בעזה, ודוגמא ומופת לשמירת שבת וקיום מצוות. **א. ברגר** קראו לה, וה'די שחרורה של שבוייה זו, ששמרה שבת בשבי החמאס, וקידוש-השם העצום שנגרם עקב שחרורה ביום חמישי, ולא בשבת - עדיין צרובים בלבבות.

ישיבת תפרח

הגאון רבי אביעזר פילץ רוקד בחתונת אחד מתלמידיו

אחת לאחת. לפני שיצא סיפר דבר מופלא על מרן הגאון רבי **משה פיינשטיין** זצ"ל, שסיפר אביו, ר' **מרדכי-נחום** ז"ל, שהיה גם הוא רופא בכיר בארה"ב.

● הפרופ' הנכבד, המחזיק גם בהסמכה לרבנות, סיפר שאביו המנוח למד חברותא עם מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, ואחרי הלימוד היה מלמד את הגאון לביתו. פעם אחת הם נכנסו כבר אל חדר המדרגות, והגיעו אל המעלית שהייתה אמורה לקחת את הגאון עד הקומה שבה התגורר.

● אבל למרבה הפלא מרן מתעכב, ואינו נכנס למעלית. למרות שלא היה אף איש באזור, שאפשר היה לתלות שאולי התכוון רבי משה ברוב ענוותו לתת לו לעלות לפניו, נעצר מרן ולא נכנס למעלית. גם לאחר שאנשים נוספים עלו-וירדו, עדיין נותר הגאון עומד...

● לאחר שעבר פרק-זמן, הרגיש אבא שלי צורך לשאול את רבי משה על מה ולמה הוא מתעכב, ואינו נכנס למעלית. וצריכים לשמוע היטב מה השיב הגאון, רבן של כל בני הגולה. תראה, אמר, יש כאן ילדים קטנים הנמצאים לבדם, ואיש אינו משגיח עליהם. כדי שלא יינקו מבחינה חינוכית, אני מרגיש צורך לשמור על הילדים הללו, עד שהוריהם יגיעו...

● והמתין ר' משה והמתין, עד הגעתה של האמא שלקחה את הילדים. רק אז היה מוכן להיכנס למעלית, ולהגיע לביתו. שוו בנפשכם כמה שווה היה רגע של אותו גאון, שהרץ תשובות בהלכה לכל רחבי העולם היהודי! ולמרות הכל, הוא מתעכב פרק-זמן ממושך, כדי לשמור על ילדים שאינם שלו... עד שאימם הגיעה ולקחה אותם... מדהים. אין מילה אחרת.

● מאז נפטר מכובדנו הבלתי-נשכח הרה"ג רבי **חיים שמחה ירמק** זצ"ל, ממשיכים לזרום הסיפורים המופלאים על הנהגותיו הייחודיות בעזרה לזולת, ובעיקר על אהבת התורה שלו. אחד מאברכי השכונה שלמד בזמנו בישיבת וולוז'ין, סיפר שבמוצאי יום כיפור אחד פנה אליו הרב ירמק ושאל 'האם אתה מוכן

שעות במצב של פיקוח נפש, לא אפסיק את התפילה, ויהי מה.

● הוא ממשיך לצוות עלי בקולו המאיים, ואני ממשיכה להתפלל, סיפרה ברגר, והיה לי נס גדול שהמחבל לא פגע בי בכל עת התפילה. כשסיימתי,

הוא מסר לי את הדברים והלך כלעומת שבא. מרן הרב התפעל מאוד מהסיפור ואמר שרואים מכאן את כוחה של בת-ישראל המסוגלת לעמוד מול מחבלים חמושים, ולא להפסיק את תפילתה, סיפורים המסופרים על גדולי ישראל שבכל הדורות. לשאלתה של ברגר במה עליה להתחזק לקראת השנה החדשה, השיב הרב בשני דברים.

● ראשית, את צריכה להקים בית כשר ונאמן בישראל; ושנית, עליך להסתובב בערי ישראל ולספר את סיפור-השבי שלך, ועמידתך האיתנה בשמירת השבת והמצוות, כדי שיהודים ישאבו מכך לקח ויתחזקו.

● ביקור נוסף, וחשוב מאין כמותו, היה אצל הרב שליט"א לפני ראש השנה, עם הגיעו של פרופ' **יחיאל-מיכל זלבסקי**, אחד המומחים הגדולים בעולם בטיפול בערמוניות, ובהקרנות הפרופסור הנכבד, הנושא בתפקיד מנהל מחלקת הקרנות אורולוגיות באחד מבתי החולים היוקרתיים באמריקה, שהוא יהודי חרדי, ובניו למדו בישיבת חברון, הציג לפני מרן הרב כמה שאלות מורכבות בעניינים בהם הוא עוסק והרב פתר לו אותן

פרופ' זלבסקי עם מרן הגרי"ז

● האירוע המכונן היה, כזכור, כאשר אמה ביקשה מכלי התקשורת שאם בתה תחזור בשבת שלא יחללו שבת ולא יצלמוה. ואכן, זכתה האם לסיעתא דשמיא נדירה, כשהבת - שגם היא שמרה שבת בימי שביה - השתחררה בפעימה מיוחדת, שלא היתה מתוכננת, והיה זה ביום חמישי, וכך התאפשר השחרור ללא חילולי שבת.

● כל הפרטים המסעירים שהתרחשו סביב שחרורה של הנ"ל, מפורסמים הם וידועים, כמו 3 המלים 'בדרך אמונה בחרתי', שהפכו ל'סלוגן' ליהודים רבים, שגם הם בחרו בגללה בדרך האמונה. מה שרצינו לספר הוא מעשה מרטיט במיוחד שסיפרה השבוייה למרן רבינו הגרי"ז זילברשטיין בביקור מיוחד שעשתה לפני ראש השנה בלשכתו בכולל 'בית דוד'.

● ברגר, שהגיעה עם אמה, סיפרה שניצוצי-התשובה בערו בקרבה עוד לפני השבי, והיא התפללה כל יום, וזכרה בעל-פה את תפילת שמונה-עשרה. גם כשהייתי במרתפי השבי בין המחבלים בעזה, סיפרה למרן שליט"א, התפללתי 3 תפילות ביום, מה שכמובן הקל עליי את ההרגשה הכללית, בהיותי מחוברת לבורא-עולם.

● והנה, היא ממשיכה בסיפורה, אירע פעם שעמדתי בשמונה-עשרה, ולפתע הגיע מחבל חמוש בתת-מקלע, ודרש שאפסיק להתפלל, כי יש לו הודעה עבורי. עשיתי חשבון במוחי האם להפסיק או לא, והחלטתי שמכיון שבין-כך ובין-כך אני נתונה כאן 24

לחזור עכשיו על שיעורו של מרן הגראי"ל?

● השיעור נאמר לפני יום כיפור, ולא מצא לו הרב ירמק זמן לחזור על השיעור עם חברותא, אלא במוצאי יום כיפור, כשכל הבחורים נחפזים לבתיהם. 'הוא פנה אליי בחשק כזה שלא יכולתי לסרב לו', מספר הת"ח.

● אחד המנככים המצטיינים בעיר נתיבות, הרה"ג רבי **רחמים יאיר אהרוני**, מספר דבר שכמעט אי אפשר להאמין לו. אבא שלנו נפטר, הוא מספר, כשאני ואחי היינו ילדים קטנים כבני 5-6. החיים שלנו השתנו לבלי הכר, ואם לא די בכך הרי כעבור 3 שנים גם אמנו חלתה והעבירה את רוב זמנה בבתי חולים.

● הקרובים לא ידעו מה לעשות אתנו, והתנוודנו מבית לבית. הסיפור העצוב שלנו הגיע ככל הנראה למשפחת ירמק, ובעיצומו של חג-סוכות נחת אצלנו הרב ירמק, ולקחנו לביתו, וכל הילדים בבית התייחסו אלינו כאילו היינו אחים שלהם מבטן-ומלידה. אני חייב לציין, אומר הרב אהרוני, שהם לא הכירו אותנו לפני-כן, וכמובן שגם אנחנו לא ידענו דבר וחצי-דבר אודותיה של משפחת ירמק.

הרב חיים שמחה ירמק זצ"ל.
הסיפורים ממשיכים להגיע

● היינו בביתם במשך תקופה ארוכה, וממש לא ניתן לתאר איך הם התייחסו אלינו. אפילו הסבתא שהתגוררה בביתם היתה נותנת לנו מתנות כאילו אנחנו הנכדים שלה. והיחס-הנפלא היה מהילד הכי-קטן במשפחת ירמק, עד לגדול ביותר.

● רק לחשוב עם איזה זכויות עלה הרב ירמק לשמי-שמים! הרי בינינו לבין עצמנו, כמה אנשים היו מסוגלים לעשות רק את המעשה הנ"ל, הכרוך באהבת-ישראל ובאהבת-חסד יוצאת מן הכלל! והרי מאות סיפורים דומים התגלגלו בימי ה'שבעה' בבית משפחת ירמק, כשאף אחד מבני המשפחה לא היה מודע לפני-כן להתרחשויות אלו.

● גם אם לא נוכל להגיע לרום-דרגתו של הרב ירמק, ומשפחתו, הלוואי שנתחזק ונגיע לאפס-קצה של אהבת הזולת שפייעמה בליבו.

● ואיך אפשר שלא להזויל דמעות למראה העם היהודי ושאפיותיו לכבד את התורה. הסיפור הבא הושמע באוזני הגאון רבי **מרדכי שמואל אדלשטיין**, בימי חול המועד סוכות. כמנהג רבה של רמת אלחנן, המחזיק בכמה אתרוגים מהודרים, והקהל מגיע כדי ליטול אותם, כך גם נוהג הגרמ"ש בקהילתו 'נאות יוסף'. והנה, באחד הימים הגיע יהודי שסיפר בבכי על מקרה שבו נתקף ברגש עז להשם יתברך ולעמו ישראל.

● אני חזרתי בתשובה לפני שנים, ופעם נסעתי ליום הכיפורים לבני האברך המתגורר בעיר אופקים. כיון ששכבת הגיל של המנין בבית הכנסת שבו מתפלל בני מורכבת מצעירים, כיבדו אותי כאדם מבוגר להחזיק את אחד מספרי התורה ביכל נדרי.

● כנהוג בכל קהילות ישראל, מיד לאחר יכל נדרי מגיע כל הקהל לנשק את ספרי התורה שהוצאו מההיכל. לפתע אני מוצא את עצמי מוקף במאות אברכים בני תורה שכל חשקם ורצונם ברגע הזה הוא לנשק את ספר התורה המצוי בידי. אם תמיד הייתי בעבר השני של התמונה, כלומר נמניתי גם אנכי בין הקהל שנישק את הספר, הפעם הפכתי לאובייקט שכולם באים אליו, ומנשקים ומנשקים את ספר התורה הנמצא בידי.

● אומר לרב את האמת, אמר האיש בבכי להגרמ"ש אדלשטיין: לא יכולתי לכבוש את התרגשותי למראה קהל כה גדול של מאות איש נדחקים ומצטופפים רק בגלל דבר אחד ויחיד: רצונם להגיע אל ספר התורה ולנשקו.

פניתי באותו רגע אל הקב"ה ואמרתי לו: ראה איזה עם טהור וקדוש יש לך!

● בחול המועד התגלה לנו פרק נוסף בחייו של מרן רבינו הגריי"ז שליט"א. במפגש עם הגאון רבי **יהודא סילמן** לפני שמחת בית השואבה, סיפר לו המרא דאתרא שבצעירותו למד תורה אצל חותנו, הגאון רבי **גדליה הרץ**, ראש ישיבת 'יחידושי הרי"ם'. היה זה בימי מלחמת השחרור, בעת שהפגזים נפלו בירושלים יומם ולילה, כיון שהוריי לא היו בארץ נסעתי תל אביבה, ושם שהיתי בצלו של רבי גדליה, שהעניק לי מרץ ותשוקה להתמיד בתורת השם, ואף אמר לי שאם ברצוני לשמור על קדושה וטהרה, שלא אלך לים! ואכן, כל זמן שהייתי אצלו, קיימתי את דבריו, ולא דרכתי בחוץ הים.

● משעהגתי אחר כך לישיבת סלבודקה, וראש הישיבה מרן הגאון רבי **מרדכי שולמן** רכש רכב מיוחד להסעת הבחורים לחוף הים בימי ששי, הצטרפתי גם אני להסעה זו.

● ואם דיברנו על חמיו של הגריי"ס, נזכיר כמה מלים על הגאון רבי יהודא סילמן עצמו, בדברים נרגשים שרואים עליו לאחרונה.

הגאון רבי גדליה הרץ זצ"ל,
חותנו של הגאון רבי יהודא
סילמן, עם מרן ה'לב שמחה'

ומעוררים התחזקות רבה בקרב הציבור. דרשת שבת-שובה של הגריי"ס, הנאמרת מזה שנים בבית הכנסת המרכזי, מתמקדת בדרך כלל בענייני הלכה, ורק סיום הדרשה מוקדש לענייני מוסר ומצב הדור וכי'.

● בשנה זו אירע פלא גדול. הרב שליט"א הקדיש כמחצית מזמן הדרשה לענייני מוסר, ותיאר בתחילת דבריו עד כמה דורנו מצוי במצב קשה מכל הבחינות. אבל מיד לאחר מכן עבר

הרב ש. הוכברגר

● ונסיים בבעל תקיעה משובח שהתגלה בשנה זו בקהילת 'כרם ישראל' של הגר"א

רוט, והוא הרב **שמואל הוכברגר**, שהיה הבעל-תוקע של הקהילה, ועשה זאת בצורה הנאותה ביותר מכל הבחינות. סיפוק רב אפשר לשאוב שת"ח צעירים ממלאים תפקידים כה חשובים, וזה עוד פן המלמד על 'איכשר דרא'. ואם לא די בכך שימש הרב הוכברגר-הבן כשליח-ציבור ביום הכיפורים בגבעת-זאב, שם מתפלל חמי.

● רק נכנס הגאון רבי **אליעזר רוט** לתפקידו כרבה של קהילת 'כרם ישראל', וכבר הכל רוחש שם פעילות. לפני יום הכיפורים נערך כינוס של מענה רפואי על ידי רופאים מומחים בבית הדין של הקהילה. הפעילות התקיימה בשיתוף מנהל המגזר החרדי ב"כללית" מחוז דן/פתח תקווה, הרב **נחמיה בלושטיין**. בחול המועד נערך כינוס חגיגי של הקבלת פני רבו בהשתתפות מרן הגר"י זילברשטיין וכל חברי הקהילה.

במעמד הקבלת פני רבו

במענה הרפואי של 'כללית' בבית הדין

מזה עשור מארגן הרב שלמה זביחי בחול המועד את מתפילי מנין 'הנץ' לנסיעה לתפילה משותפת בכותל המערבי. בתמונה, אנשי המנין בכותל

שנוכה לצעוד לקבלת פני משיח עם רבנינו ומאורי-דרכנו בראשנו.

● בשנים האחרונות הנהיגו בעת ההקפות אברכי הדור הצעיר של רמת אלחנן להביא את כל הילדים הנמצאים בבית הכנסת המרכזי אל מול פני מרן הגר"י זילברשטיין, וכולם מכרכרים ומקפצים בעוז ובתעצומות. השנה, בעת ההקפות, הכריז הגר"ש רוט, ממרביצי התורה בישיבת 'ארחות תורה' שכל הילדים יתקבצו לפני הרב. אלא שבאופן מפתיע ביקש מרן שליט"א את רשות הדיבור, ואמר שהילדים יתקבצו לפני מרן **הגר"ש אלישיב** שאני, אבדל לחיים, חתנני!

● הרב עלה על בימת בית הכנסת וביקש להסביר מדוע הוא מבקש להזכיר את חותנו הגדול, וסיפר בפעם הראשונה את אחד הסיפורים המרטיטים והלא-ידועים על הגר"ש, שאירעו בשנות האחרונה, ולא פורסם עדיין. הרב אלישיב היה אז כבר בגיל 102 ('קב' ונקל), ובכל זאת הודיע שהוא צם ביוה"כ מלא-מלא. וכך אכן היה.

● בתום הצום שב מיד הגר"ש ללימודו, ובתו ששהתה לצדו ביקשה ממנו שיאכל קצת בשר, וישתה חמין. מרן זצ"ל הסכים לאכול, אבל באשר לשתייה אמר ש'אעשה זאת בעוד חצי שעה' (כמובן שמיד אחרי הצום הוא שתה, אבל הבת ביקשה שישתה עוד). וחזר מיד ללימודו בהשתוקקות. והנה, כעבור חצי שעה ניגשת הבת ומודיעה לו שחצי-השעה כבר עברה, והיא מבקשת מאביה הגדול שישתה.

● מה!?! - תמה הגר"ש; אני לא מבין, הרי לא עברו אלא 3 דקות! - - - והבת ממשיכה להודיע שעברה כבר חצי שעה - - 'ההנאה הגדולה שהיתה לחמי זצ"ל בלימודו, העניקה לו את ההרגשה שלא עברו אלא 3 דקות', אמר מרן הגר"י זילברשטיין, והוסיף ש'לכן אני מבקש להזכיר כאן, במעמד הזה של ריקוד הילדים, את שמו הטהור.

לתאר את בואו של משיח צדקנו, במהרה בימינו, ופנה אל הקהל בקריאה לא להישבר ולא להתייאש ממצבנו הנוכחי, תוך שהוא מגדיל לתאר בדברים מרגשים ביותר את הזמן שבו משיח צדקנו יתגלה.

● 'נתאר לעצמנו שהנה-הנה אנחנו זוכים לראות את ביאת המשיח, עם האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב', אמר הגר"ש שתיאר זאת במלים חמימות וטהורות, כשהקהל הרב שגדש את בית הכנסת המרכזי התרגש אף הוא לשמוע את תיאוריו הגאב"ד.

● ברגעים הבאים הפתיע הגאון שליט"א יותר ויותר את הקהל, כשאמר שעכשיו הוא זמן מתאים לשיר ולשורר לכבוד אלוקינו, 'אבל אני "אילם" בענין זה, וביקש מהציבור לפצוח בשירה. מכובדנו הגאון ר' **שמריהו רוט** תפס יוזמה ופתח בשירת י"ה ריבון'.

● אלה שעמדו ליד הגר"ש בתפילות החגים העידו שבקטעים מסוימים כמו 'ויאתי כל לעבדך...' ישמעו רחוקים ויבואו וכו', היטלטל גופו של הרב סילמן מרוב התרגשות ורעד. הבן, הרב גדליה סילמן, מעיד שפעמים רבות במהלך התפילות בימים הנוראים, וגם בשמחת תורה, עיניו של אבא שליט"א זלגו דמעות, זאת בניגוד להנהגתו האחרת משכבר-השנים מתוקף תפקידו בבית הדין.

● גם באמצע היום מזכיר הגר"ש לפתע את ענין משיח-צדקנו, וגם אז זולגות עיניו דמעות. והנה, אין לנו רשות להסביר את הנהגותיו של גדול-בישראל, אבל בהבנתנו הפשוטה ביותר, ובעיניים הכי-פשוטות של עמי-הארץ נוכל רק לומר שהגר"ש, בתוקף תפקידיו הציבוריים והדייניים, הוא עומד מקרוב על מצבו הנורא של הדור בו אנחנו חיים, מה שמגביר בקרבו את הידיעה שהדבר היחיד שיוכל לפתור את הבעיות הוא בואו של משיח-צדקנו, ולכן מגביר הגר"ש את ציפייתו לאירוע שאנחנו ממתנים לו כבר אלפי שנים. ואם טעינו, נבקש את סליחתו של הגאון הנודע, מגדולי הפוסקים בדורנו. כך או כך, נישא תפילה זכה

ואם הוא מחפש מי שיסביר לו כיצד מסתדרים, שילך אל כל בעלי המשרות המפוצצות הנ"ל, המעידים על עצמם שהם מדברים אך ורק במכשיר כשר.

אבל, כאמור, לא על כך באנו לדבר הפעם. הקדמנו ואמרנו, שלצערנו אפשר כיום לראות אנשים חשובים, והם באמת חשובים, ובהם גם כאלה הנושאים במשרות תורניות, והם מצויים בסמרטפון. כל אחד מסיבתו הלא-מוצדקת שלו.

הבעיה היא שלפעמים הם מוציאים את המכשיר ומשוחחים בו לעיני הכל, גם אם יהיה זה במרכזו של בית הכנסת בו הם מתפללים, ואפילו ליד בימת הקריאה בספר התורה.

גדולי הת"ח ביקשונו לעורר על כך, ולבקש- ולהתחנן מבעלי הסמרטפונים הללו, שיחדלו ממנהגם זה, וגם אם הם חושבים שמסיבה כלשהי הם 'חייבים' להחזיק את המכשיר הזה, אבל אנא-ואנא לא יעשו זאת בפרהסיא, ולפחות לא בבית הכנסת.

כי כאשר אנשים אחרים מבחינים בהם, ובמכשיר שבו הם משוחחים, הם עלולים להתפתות ולחשוב שאם האנשים הללו, הנחשבים כ'בעלי דעה', ויש להם 'נוכחות' תורנית, משתמשים בסמרטפון, אזי מדוע שגם אני, האדם הפשוט, לא אשתמש במכשיר זה?

הנזק הגדול הנגרם מכך הוא לצעירי הצאן, שאבותיהם משוחחים עמם כל הזמן על החובה להתרחק מהנגע המכוער והמאוס הזה, והנה הם יכולים לבוא אל אביהם בשאלה 'אבא, למה אתה אומר לנו שזה אסור, הנה פלוני-אלמוני כן משתמש בסמרטפון, למרות שהוא נחשב לאישיות תורנית?' - וספק גדול אם יהיה לאבא מה להשיב!

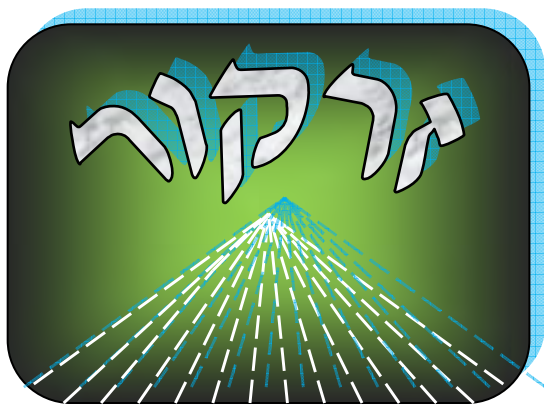
הבקשה הכל-כך מתבקשת אפוא מנושאי המכשירים הללו, היא שגם אם הם בטוחים ש-להם מותר להשתמש בסמרטפון, וברור שהם טועים טעות מרה, לפחות שלא ישתמשו בו בפרהסיא.

אם התקבלה שיחה במכשירם, או שהם צריכים להתקשר למאן-דוהו, אנא ייצאו החוצה ושם יבצעו את השיחה. ואלה שיש להם שני מכשירים, יכולים לעשות 'העברה' מהסמרטפון אל המכשיר הכשר, כך שכל השיחות תתקבלנה רק במכשיר הכשר.

מדובר בבקשה/דרישה מינימלית, כדי לא לקלקל את נפשותיהם הרכות של הילדים, וגם של המבוגרים העלולים להתפתות.

יחשוב נא אותו בעל-סמרטפון, המתערב בתפקידיו התורניים והחינוכיים: האם היית רוכש מכשיר כזה לבנך/נכדך? - בוודאי לא. למה? - כי גם אתה יודע שזה משהו מאוס, הפוגם בכל צורת החיים! וגם אם מדובר במכשיר חסום, הרי בגלל האופציות המגוונות שיש בו, כולל עדכוני חדשות שוטפים, כמו

גם אם מצאת לעצמך איזשהו היתר מפוקפק, אנא אל תעשה זאת לפני הילדים הרכים
גדולי-הת"ח ביקשו מאתנו לעורר על תופעה פסולה הגורמת לנזק חינוכי

נדמה שאין כיום יהודי חרדי אחד שאינו מודע לסכנות האיומות הנשקפות מהמכשירים הניידים הלא-כשרים. כל-כך הרבה דיברו וכתבו על כך, וכל-כך הרבה דוגמאות ממחישות את התממשותן בפועל של סכנות אלו, עד כדי פירוק משפחות ופירוקו המוחלט של האדם המחזיק סמרטפון - שבאמת אין טעם ואין תועלת לכתוב על עצם אחזקתו של המכשיר.

אבל, כמה מגדולי הת"ח בבני ברק ביקשו מאתנו לכתוב על תופעה ספציפית, שגם היא חמורה מאוד, וגם היא מזיקה ופוגעת בציבור כולו, ובמיוחד בצעירי הצאן.

אי אפשר להתעלם מן העובדה שגם יהודים הנושאים במשרות תורניות חשובות, מחזיקים סמרטפון, אלה המכשירים הגדולים הידועים לשמצה (גם אם נתונים תחת כשרות זו או אחרת).

לעצם הענין, אין שום-שום-שום היתר לכך, וגם לא שום צידוק מציאותי, והראיה - אינספור הכתבות המתפרסמות כל העת על מנכ"לים ואנשי-עסקים מדרגה ראשונה, המחזיקים רק במכשיר כשר, ורק בו להבדיל מאלה שיש בכיסם שני מכשירים, אחד כשר והשני...

כל אדם באשר-הוא, יהיה מי שיהיה, גם אם הוא מחזיק במשרה 'מפוצצת', וגם אם עסקיו חובקי עולם, אין לו כיום שום אמתלה לשימוש במכשיר לא-כשר.

צריכה להשיג את הבנק, היא נאלצת לבזבז זמן רב על שיחות-טלפון, בעוד שהבנקים פועלים כיום, כידוע, באמצעים אחרים, ואין להם פנאי להשיב 'לאנשים הפשוטים' הפונים אליהם באמצעות הטלפון.

יום אחד, כאשר עקרת הבית ניסתה וניסתה להשיג את הבנק, ולא הצליחה, היא התייאשה לחלוטין ואמרה לבעלה שאינה יכולה יותר, והיא מבקשת לפתוח במחשב הביתי את האינטרנט רק לבנק, ואולי גם לקופ"ח, וזהו.

יש לציין שהבעל נהג בחוכמה. הוא היה מודע לקשיים בהם עומדת אשתו, וראשית-לכל הכביר במלים על ההערכה העצומה שהוא חש כלפיה בכל מה שקשור לניהול כלכלת הבית, למרות ההכבדות התקשורתיות הנעשות יותר ויותר מסורבלות.

אבל מצד שני הוא רצה מאוד להשאיר את הבית בטהרתו המוחלטת. 'עשרות שנים אנחנו עומדים בגבורה-רבתי מול הנסיונות הדיגיטליים שנצבו לפתחנו, ואין נבוא עכשיו ונהרוס במחיר-יד את הכל?' - אמר לאשתו בעיניים דומעות.

הבעל הסביר לרעייתו את מה שאומרים כל המומחים שברגע שהינך מחובר לאינטרנט, ולו רק לבנק וכיו"ב, הגלגל כבר מתגלגל, ולא ניתן לעצרו. כי לאחר שרואים כמה קל להשיג את הבנק, ולבצע את כל הפעולות הבנקאיות באמצעות האינטרנט, למה לא שנמשיך גם לאתרים ממוקדים אחרים, ונקל עלינו את החיים.

וכך מתגלגלים להם העניינים, עד שחלילה עלולים בני הבית למצוא את עצמם שקועים ראשם-ורובם בבוץ האינטרנטי, שכבר קבר תחתיו כל-כך הרבה משפחות טובות וכשרות בעם ישראל.

אבל גם אם נדע לשמור על עצמנו, אמר הבעל לרעייתו, ולא נתגלגל מאתר לאתר, ונסתפק רק בקשר המהיר והנוח לבנק - גם אז זה נקרא שאנחנו כבר 'מחוברים' לרשת הנוראה-מכל, ולא נוכל להצביע על הבית שלנו כמשכן לאלוקי ישראל.

כדי להמחיש לאשתו את הדברים, ועד כמה כדאי להמשיך ולהתאמץ לשמור על טהרת-הבית, החל הבעל לתאר בפניה מה יקרה כשיבוא משיח-צדקנו במהרה.

הרי בוודאי שְׁאֵלָה שיוזכו לראות בבוא משיח, יתקבצו בתור ענק כדי ללחוץ את ידו, ולהתקבל לפניו. ואל תדאגו; מי שלא יהיה ירא-השם דיו לא יתקבל במהרה, ככתוב (ישעיה, י"א ג') 'יְהָרִיחוּ בִּירַאת הַשֵּׁם', דהיינו המשיח יריח' כל אחד ויידע אם יש לו יראת השם.

כמו שמפרש ה'אבן עזרא' על הפסוק ואומר: 'והריחו - פעמים תִּטְעָה הרגשת האוזן שתשמע ואין

ה'יוֹטספ', הפרוץ לכל כידוע, האדם צמוד אליו יומם ולילה, וחיייו הופכים לשגעון אחד גדול, וכידוע.

ואם כן, למרות שאתה-עצמך מוצא איזשהו היתר מפוקפק להשתמש בסמרטפון, ברור שלא היית מביא מתנה כזו לאחד מצאצאך.

או למה אתה מרשה לעצמך לדבר במכשיר כזה לפני ילדים הסופגים מכך נזק רב, שספק אם יהיה ניתן לתקן אותו?!

בתקווה שבקשה-תחינה זו תתקבל לרצון אצל האישים הרלוונטיים.

**אלה ששמרו על ביתם
מכל משמר - ייקראו
ראשונים ללחוץ את ידו
של משיח-צדקנו**

**הדרך היעילה לשכנע את בתי ישראל
הטהורים להמשיך לשמור על טהרתם**

ואם כבר דיברנו על הטלפונים הלא-כשרים, כמה חיוזק עלינו לתת לאותם בתים טהורים השומרים על עצמם מכל משמר, ומקפידים שלא להסתייע ולהשתמש כלל באמצעי הטכנולוגיה הממוחשבת, וההרסנית מאין כמותה.

כמה בתים כאלה, ממורקים ונקיים, צחים כשלג, נותרו להשם יתברך בעולמו?! כמה?! מי שמכיר את המצב לאשורו יודע שאמצעי הטכנולוגיה חודרים לאט-לאט גם לבתים ולמשפחות שפעם גם הן שמרו על עצמן, ובשל חולשה מקרית נתקפו בסיאוב הזה.

זה יכול להיות בגלל עבודה, כמו שזה יכול להיות כשבצל-הבית החליט שיש 'אתרים' מסוימים שהוא חייב להשתמש בהם, כמו בנקים, קופ"ח וכיו"ב, ואתר אחד גרר את השני, עד לשבירת המחסום כולו, וכל המשפחה נשאבה לתוך-ותוכו של האינטרנט.

לצערנו, אפשר לשבת כיום בכינוסים של יהודים המוגדרים כחרדים, ובהם אנשי/נשות חינוך מובהקים, ולראות רבים מהם מצוידים בסמרטפונים. ובוודאי שהמצב הזה סוחר ומוליך בעקבותיו גם את אלה שנוהרו עד היום מלהימשך אחר המכשירים הללו.

יידע כל בית המקפיד לשמור על טהרתו, שהוא מהשרידים האחרונים שנותרו נאמנים להשם יתברך בדור זה, ושכרם מובטח מן השמים.

שמענו על אחד הבתים הכשרים ביותר שעקרת-הבית המטפלת בענייני הכספים של הבית עמדה לקראת יאוש בכל מה שקשור ליצירת קשר עם הבנקים. היא התלוננה בפני בעלה שכאשר היא

ובפסוק הבא נאמר: 'ונלו גוים רבים אל ה' ביום ההוא, והיו לי לעם, ושכנתי בתוך', וכו'.

ושמענו שהגר"י אטלמן אמר שכאשר יבוא מלך המשיח, ומלכות ה' תיכון בעולם, ויָרָא כל עמי הארץ את שם ה' נקרא עלינו, יבואו 'גוים רבים' וירצו להתלוות ולהתקרב אל השי"ת, בראותם את הכבוד והיקר שינחלו היהודים.

אבל הקב"ה מבטיח לנו, 'ושכנתי בתוך'! רק בתוך! מדוע? – כי כשהשכינה היתה בעליבותה, וכל יושבי תבל לעגו לה, הרי שאתם, מקיימי המצוות, שמרתם לי אמונים, ולא עזבתם אותי. ולכן, לא אשכון בתוך כל אלה שיתלוו אליי, אלא רק בתוכם.

כן, כן, עד כמה שניסינו לשמור יותר ויותר אמונים להשי"ת, ולהיות לו עבדים נאמנים, ולא התפתינו אחר משאות-שווא ומדוחים, כך באותה מידה ישכון השי"ת בתוכם. ומי ששמר והקפיד על עצמו יותר, והכל ניסו לצחוק עליו ולגחך ממנו, הרי שבבוא המשיח הוא יקבל את מלוא הכבוד המגיע לו, ויתעטר בכתר-מלכות, וישובץ בין רואי-המלך הקרובים.

המלים הללו יחזקו את בני הדור הצעיר שלנו יותר מכל דבר אחר!

על הצעירים לדעת שכאשר יבוא הרגע, ומשיח-צדקנו יהיה כבר בתוכם, ואורו יורח על כל העולם כולו, ביום ההוא, בו יהיה ה' אחד ושמו אחד, ניווכח כולנו שגם השי"ת נָדַע את כל הקשיים שעמדו בפניו, וכל רגעי-הנסיונות יעלו ויָרָאו לפניו כקרוב כליל ועולות.

העצמות היבשות, שניסו בכל כוחן לעבוד את בוראן, תקבנה אחת אל אחת, 'והיו אחד ביד' (יחזקאל, ל"ז י"ט), כך מבטיח לנו האב-הרחמן.

יהיו דברים אלה כטל-תחיה, ולמקור של שמחה וחוסן רוחני, לימים-יבואו. והם יבואו בקרוב מאוד, בעז"ה. כך אנחנו מאמינים בכל לב ונפש, וכך גם האמינו אבותינו ואבות-אבותינו שנִצְרְפוּ אף הם בכור-ההיתוך של היסורים והצרות.

הגאולה העתידה תהיה בוקעת ויוצאת מתוך החשיכה. בשעה שכל לב יִחָרַד לאמר אפסה כל תקוה, תתגלה לפתע השכינה בעוז-כבודה והודה, וכהן גדול כבר מתרגל בעבודה. כי פתאום יבוא האדון מהיכלו. פתאום, ויושיט לנו את ידו.

וכל מי שזכה להתגבר על יצרו והשליך מעליו את

ביום אסרו-חג הגיע מיכאל פרויליך, נכדו של מובדנו הרב אברהם פרויליך, לקבל ברכה ממנו המרא דאתרא, לרגל תחילת הנחת תפילין

המכשירים המאוסים, ייצא אז במחול-משחקים, ויסתכל בעיניו של אביו-שבשמים, ויאמר לו, בְּדָמַע-שֶׁל-אוֹשֶׁר: כל מה שעשיתי – לא עשיתי אלא לכבודך, כי אתה מלך הכבוד.

קול: גם העין תטעה שייראה לה הנח שהוא נע; רק הרגשת הריח לא תטעה, והריחו, כאילו יריח הדבר ביראת השם שיש לו, לא ישפוט כאשר יראה לעיניו, ולא כאשר ישמע, כי יתכן להיות עדות העדים שקר'.

אבל אנחנו, עודד הבעל את אשתו, ניקרא אליו ראשונים-ראשונים. יכריזו ברמקול שהמשיח רוצה לראות ראשית-לכל אותי ואותך, וכל הדומים לנו ששמרו על עצמם ועל טהרתם, ונשארו נאמנים להשם יתברך בתכלית הנאמנות.

שְׁנוי בנפשך את הכבוד הגדול שיהיה לך בעת ההיא, אמר הבעל, שהכל יראו ויידעו שאת ובני ביתך שמרו על כתלי-הבית שלא תיכנס בהם רוח טומאה. ואילו כל אלה שלא שמרו, ייקראו אחרונים, אם בכלל...

או-אז תצא האמת לאור, והכל יכירו בכבודך, רעייתי, ויצטערו מדוע הם לא הלכו בדרך הזו.

אז לא שווה לך להמתין עוד מעט-קט? הרי ברור שהמשיח מתדפק כבר על דלתותינו, ואו-טו-טו נראה אותו בשערי ירושלים, ונלך לקבל את פניו. פשוט וברור שהנסיגות שיש לנו כיום בענין האינטרנט לא יארכו עוד זמן רב.

כפי ששמענו מהבעל שליט"א, המשמש כראש כולל-ערב חשוב, לאור הדברים הללו השתכנעה האשה עד מהרה, וכל הענין ירד מהפרק, וההתלבטויות היו כלא-היו.

בדרך זו אפשר להלהיב גם את הצעירים בני-ימינו, הנתונים בסכר-הנסיונות. נאמר להם – עם זיק-של-שמחה בעיניים – שעוד מעט-קט נוכח לראות את משיח-צדקנו בא בשערינו, ואז יתברר לעיני כל העולם כולו, שמי שמסר נפשו על שמירת המצוות, ושמירת הברית עם השי"ת, יזכה ללחוץ ראשון את ידיו של משיח.

וככל שמסר את נפשו יותר, כך יגדל כבודו ותִקְבָּה גאותו בעת ההיא. וכיון שמסירות הנפש העיקרית בדורנו היא ההתנזרות מכלי-המשחית הדיגיטליים, הרי מי שאכן עשה זאת, והצליח בס"ד להרחיק מעל עצמו את מכשירי-החלאה הללו, יזכה להתקרב יותר ויותר אל מלך המשיח, ולהיות מקרוביו המובהקים.

הידיעה הזו עשויה לשמח את לבות הצעירים, עד כדי כך שלא ישיתו אל ליבם את כל הפיתויים שחבריהם מנסים להחטיאם בהם. גם בילד קטן אפשר להחזיר את האמונה החזקה הזו, שאם יזכה לשמור את המצוות בקדושה ובטהרה, יהיה ממקבלי-פניו של מלך המשיח. גם הוא יכול להבין את זאת.

נצטט בפניהם את הפסוק בספר זכריה (ב' י"ז): 'רני ושמחי בת ציון כי הנני בא ושכנתי בתוך נאם ה'.'

השבר בכתף גילה את הגידול שהתברר כתחבושת רפואית

אין מקרים רבים שבהם ניתן לחוש ולראות בעיניים את השגחתו הפרטית של השם יתברך בעולמו, כמו במקרה שיסופר כאן, והמלמד שגם כשנדמה שהעולם חרב עלינו, הכל מחושב מלמעלה עד הפרט האחרון.

הסיפור הבא, אלמלא שסופר על ידי בעל המעשה בעצמו, היה נראה כלקוח מעולם הדמיון. ועליו נאמר 'לא יאומן - כי יסופר'. הסיפור פורסם בקו 'שיח יצחק', בשלוחת 'בדידי' הוי עובדא', שם מקליטים המאזינים עובדות והנהגות ממחיצתו של מרן רבינו שליט"א מכלי ראשון.

בעל המעשה הוא הרה"ג רבי משה ויסבקר שליט"א, חתנו של הגאון רבי בן-ציון גולדברג-ידלר שליט"א, מחשובי תלמידי רבינו בכולל 'בית דוד' בחולון, ומחבר הספר 'למען יאריכון' על הלכות כיבוד אב ואם.

הציוו לי לעלות למגלשה

להלן תמלול מדויק, מילה במילה, מפי המעשה הנדיר, שהרעיש עולם ומלואו:

שמי משה ויסבקר, ואני מתגורר בעיר הקודש טבריה. מציע לכם לעצור רגע, ולהאזין. הסיפור התרחש אצלי באופן אישי, ומוכיח עין-בעין שאין עוד מלבדו, וגם כשלפעמים נדמה שהעולם חרב עלינו, יש לדעת שהכל מחושב מלמעלה עד הפרט האחרון. אפשר ללמוד מכאן גם את כוח ברכותיהם ותפילותיהם של גדולי הדור.

ביום שני, לפני מספר שבועות, יצאתי כמחנך-כיתה לטיול השנתי של התלמוד-תורה בפארק מים. עליתי לראש המגלשות הגבוהות כדי לפקח על התלמידים היקרים שלי בתור למגלשות.

כאשר כל התלמידים סיימו, והייתי צריך לרדת למטה, הציע לי אחד המלמדים להתגלש, ואז אהיה תוך זמן קצר למטה. אני לכשעצמי חששתי, אבל לבסוף השתכנעתי. ביררתי מול המפעיל את הנחיות הבטיחות, וכדי שארגיש יותר יציב התיישבתי על אבוב זוגי.

יצאתי לדרך. והנה, ממש בתחילת המסלול, התרחשה דרמה. האבוב שלי נתקע באמצע המגלשה. זרם המים נמשך, ואני מנסה להשתחרר ולצעוק בכל הכוח: "נתקעתי"! אבל הקול שלי נבלע ברעש המים.

שני מלמדים היו צריכים להתגלש מאחוריי, אבל כשראו שנתקעתי, העירו את תשומת ליבו של המפעיל, אבל זה אמר להם: "הכל בסדר".

פתאום, במהירות עצומה, אני שומע מאחוריי אבוב זוגי ובו שני רבנים מצוות המחנכים. הם הבחינו בי בשבריר-השנייה האחרון, ולא היתה להם דרך לעצור. הם התנגשו בי בעוצמה מטורפת, האבוב שלי התהפך, עפתי הצידה, ספגתי חבטות קשות מכל דפנות המגלשה.

הרופאים קפאו על מקומם

הייתי במצב נוראי, ראיתי שחור בעיניים. בשארית כוחותיי נגררתי מחוץ למים אל כיסא קרוב, ושם הייתי מעורפל בהכרה. כונן איחוד הצלה מהצוות חיבר אותי לבלון חמצן, ואושפזתי בדחפיות בטיפול נמרץ בבית החולים 'פוריה'.

בבית החולים המליצו לעשות בדיקת סי-טי. משעשו את הצילום, ראו הרופאים שאכן יש שבר בעצם הבריה, ליד הכתף, שם אי-אפשר לעשות גבס אלא צריך לתת למקום להתאחות.

לפתע אני רואה שהרופאים קופאים על מקומם. הם הבחינו בממצא בבטן, שלא ידעו מהו, והמליצו לנתח. לאחר אבחנות מדויקות יותר, התברר שיש שם גידול, אלא שלא ברור האם הוא ממאיר או שפיר, אבל כך או כך חייבים לנתח.

הרופאים אמרו שהם רואים את הגידול במעי, והם הולכים לניתוח של כריתת המעי והוצאת הגידול, ואם התברר שהוא ממאיר נצטרך לעבור טיפולים.

נכנסתי לחודש מסויט של חרדה עצומה, ולילות ללא שינה. ממש לא אוכל לתאר איזה חודש עבר עליי. הרגשה של תלויים ועומדים, של ראש השנה ויום כיפור בפתח.

שוכב על שלחן הניתוחים

אבל מכאן הכל עבר לדעת תורה ולכוחם של הצדיקים. בני המשפחה שלי נכנסו בחרדת קודש למעונו של רבנו פוסק הדור מרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א. הציגו בפניו את הדברים ושאלו: הרופאים אומרים שיש אפשרות להכניס לניתוח בערב תשעה באב, האם לעשות זאת?

מרן שליט"א פסק לנו בנחרצות: "לנתח אפילו בתשעה באב". ואכן אנחנו מודיעים למנתח שאנחנו רוצים להיות מנותחים בערב תשעה באב.

מגיע יום הניתוח, ואני שוכב על שולחן הניתוחים, וברגעים אלה מתרחש דבר שריגש אותי מאוד. מרן הגאון שליט"א עמד בתפילה לרפואתי, אמר פרקי תהילים

בצורה מוחשית, ולהרגיש בכל לבנו ובכל נפשנו שהמכה שקיבלנו היא לטובה.

אמונת-הידיעה והאמונה המוחשית רחוקות זו מזו כרחוק מזרח ממערב, ומי שזכה לקרב מעט את התחושתיות אל ליבו, אפילו בקורטוב של הרגשה, חייו הופכים להיות אחרים לגמרי.

אדם הזוכה לחוש באינסטינקט טבעי, שאין עלה בעולם זו ממקומו אלמלא ה' ציווה על כך, וכל מה שמתהווה בעולמנו מגיע היישר מכסא כבודו, לא ייפגע מאף אחד שמעליב אותו כי הוא יידע וירגיש שהשם היה זה שציווה לו להעליב.

הוא גם לא ירגיש משטמה נגד מי שעשה לו רעה, אלא יאמין באמונה שלימה וירגיש בהרגשה שלימה שהאדם שהרע לו היה רק השליח, שמגלגלין חוב על ידי חייב, אבל בעצם הרעה הזו הגיעה בגללו-עצמו, בגלל עוונותיו וכו'.

היש לך חיים יותר מאושרים מאלה?

'השיניים שלי לא דיברו מעולם לשון-הרע', העיד מרן הגר"י זילברשטיין על עצמו

סיפור נורא-הוד, שבא לידי ביטוי בעדות אישית של מרן הגר"י זילברשטיין, סופר במהלך מעמד רב-רושם לרגל פתיחת כולל 'חפץ חיים בעיני' בסניף 'חניכי הישיבות - כרם ישראל' בקרית הרצוג, בראשות המרא דאתרא הגאון רבי אליעזר רוט שליט"א.

במעמד השתתפו נשיא רשת הכוללים הגאון רבי מרדכי שמואל אדלשטיין, ראש ישיבת ארחות תורה הגאון רבי איתמר גרבוז, וכן הרה"צ רבי ישראל מנחם אלתר, בנו של כ"ק מרן האדמו"ר מגור.

הגאון רבי אליעזר רוט, סיפר שהרב יצחק גלר, ממקורביו של מרן הגר"י שליט"א, סיפר שרופא השיניים החרדי ד"ר זוהר עשור סיפר שהרב זילברשטיין היה אצלו בטיפול שיניים. במהלך הטיפול פנה הד"ר לרב ושאל אותו:

יש לי שאלה, אני רואה שבלי עין הרע השיניים של הרב כולן שלמות, אך מצד תעודת-זהות זה לא מסתדר...

אתם יודעים מה הרב השיב לרופא השיניים? - לא ייאמן. 'השיניים האלה מעולם לא דיברו לשון הרע'!

שמעתי את מה שסיפר הרב גלר, אמר הגר"א רוט, וציניתי שזה סיפור יפה, ובאמת אני לא שמעתי מהשוער שלי אף פעם לשון הרע, אבל בכל זאת אני רוצה לשאול אותו האם הסיפור נכון. בליל שב"ק אמרתי למו"ח שליט"א: 'לא נעים לי, אבל הרב גלר מספר בשם ד"ר עשור שהרב העיד על עצמו שמעולם לא דיבר לשון הרע.

בדמעות שלי, יחד עם כל אברכי הכולל בחולון, ובירך ב'מי שבירך' נרגש מעומק הלב לרפואתי השלמה.

האמת המדהימה

בעת הניתוח, המשפחה כוססת ציפורניים, ממתינה לשמוע בשורות טובות. עברו 74 דקות ודלתות חדר הניתוח נפתחות. הרופא מתקרב אל אמי ורעייתי, מחויך מאוזן לאוזן, ואומר להן בקול נסער: "אין גידול, ולא היה גידול"!!!

האמת המדהימה נחשפה: לפני תשע שנים עברתי ניתוח צדדי, והמנתח השאיר בבטן שלי 'גזה' (תחבושת רפואית של חדרי ניתוחים) בגודל 5 סנטימטר. במשך כל אותן שנים, הקדוש ברוך הוא עשה את מה שלא קורה אף פעם בדרך הטבע, והגוף שלי יצר מעטפת פלאית של רקמה שהגנה עליי.

הרקמה עטפה את הגזה, כך כשהוציאו את הגזה ראוי אפילו את המספור של חדר הניתוח ההוא שלפני 9 שנים, שהרי כידוע בכל חדר ניתוח יש מספור על הגזה כדי לדעת כמה חתיכות של גזה נשארו בחדר הניתוח.

על הגזה היתה מוגלה, שהיתה נראית לרופאים כמו גידול. המוגלה החלה להתפתח שם רק לאחרונה, והרופאים עמדו המומים. הם אמרו לי מפורשות: "אם לא היית מקבל את הנפילה והשבר בפארק המים, לא היינו בודקים אותך, ולא היית יודע כלל מה קורה אצלך.

בעוד זמן-מה היתה המוגלה הופכת לזיהום, ועד שהיו מגלים את זה, המצב היה בלתי הפיך והיית יכול להגיע לסכנת חיים ממש, כי הזיהום היה עלול להתפשט בכל הגוף.

'דווקא התאונה והשבר הצילו את חיי'

את הסיפור המרגש והמפעים, מסיים הרב ויסבקר במילים מרגשות: "השבר הכואב, התאונה הקשה, הם אלו שהצילו את החיים שלי. מסיבת ההודיה היא להודות להקדוש ברוך הוא על זה שנפלט.

בזכות ההוראה המדויקת של מרן פוסק הדור שליט"א, ובזכות התפילות והברכות הנרגשות שלו, יצאתי מכל זה בריא ושלם לגמרי. לישועתך קיוויתי השם. הודו להשם כי טוב כי לעולם חסדו. שיחו בכל נפלאותיו.

אמונה חושית: אין חיים יותר מאושרים!

אם ננסה לנתח את המעשה הנ"ל, לא נוכל להימלט מן העובדה שכאשר אדם מקבל מכה חזקה, כמו זו של הרב ויסבקר בפארק המים, בוודאי שקשה לו לחשוב על כך שזה לטובה.

ואולי נדייק במילותינו: 'לחשוב' אולי אפשר, שכן כולנו מאמינים בני מאמינים, ו'יודעים' שהש"ת הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד. היש מי מאתנו שמסתפק חלילה בידיעה זו? בוודאי לא.

הבעיה היא שמ'וידעת היום' עד 'והשבות אל לבבך' יש מרחק גדול מאוד, והוא המפריע לנו לחיות את הדברים

כל עשרות הסניפים מדין ועד אילת. גם דבר זה הובא בדרשתו לפני התקיעות של הגר"א רוס בהקשר מוסרי רב-ערך.

רבי חנניה סיפר לי, אמר הרב רוס, שהתקציב השנתי של 'עזר מציון' אותו חייבים לגייס מדי שנה הוא לא פחות מ-600 מיליון ₪.

הרב צ'ולק המשיך לספר שכאשר שאל פעם את מרן הגראי"ל שטיינמן כיצד אפשר להגיע לגיוס כספים כה אדיר, השיב לו מרן ואמר: יש לי עבודה 3 עצות לכך.

רבי חנניה היה בטוח שהגראי"ל מתכוון עתה להורות לו פרק בגיוס כספים, אבל מרן צ"ל חיך את חיובו הנלבב ואמר: 3 העצות הן, לוותר, לוותר, לוותר.

בהקשר לכך סיפר הרב צ'ולק שאכן פעמים רבות הוא נוכח לראות כמה צדקו דבריו של מרן האילת השחר'. לפעמים אתה משקיע בסלילת-דרך לנדיב פלוני, ומגלה שאדם אחר השתמש בדרכים שלך, ביקר אצל הנדיב ו'לקח' לך את הסכום הגדול שרצית לקבל ממנו.

בכל המקרים הללו, ודומיהם, אנחנו מתנהגים כהוראתו של מרן הגראי"ל ומוותרים, ושוב מוותרים, אומר רבי חנניה. ודווקא אז, הוא מוסיף, אנחנו רואים את ההצלחה!

זה נכון בכל תחומי החיים, כידיע. מי שמוותר - לא מפסיד.

השיניים שלא דיברו לשון הרע

הגר"א רוס בדרשתו ב'כרם ישראל'

ויש לי על כך שתי שאלות: ראשית, האם זה נכון? ושנית, איך זה יכול להיות?

ומו"ח הרב שליט"א תפס את השיניים שלו בידיו, ואמר לי: 'השיניים האלה לא דיברו מעולם לשון הרע, אבל אני לא מבין את השאלה השניה שלך; אם אתה אוהב כל יהודי לא שייך לדבר עליו לשון הרע. אני אוהב כל יהודי, לא משנה מי הוא ומה הוא'.

'אתם יודעים למה כולם אוהבים את גיסי, שאל מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל

ואם הזכרנו את קהילתו של הגאון רבי אליעזר רוס, ואת העובדה שמרן רבינו שליט"א מכבד ואוהב כל יהודי, נספר כאן את שסיפר הגר"א רוס לפני התקיעות בקהילתו.

הסיפור הובא בהקשר מסוים, אבל אנחנו מציגים כאן רק את המעשה עצמו. שני מנהלי מוסדות נקלעו פעם לסכסוך, ומשלא הצליחו לפתור את העניין החליטו לגשת בצוותא אל מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל, כדי שיפשר ביניהם. ואכן כך עשו.

משסיפרו להגר"ח את העניין, אמר להם מרן זצ"ל: מן הסתם שמעתם על גיסי, רבי יצחק זילברשטיין; האם הנכם יודעים למה כולם אוהבים אותו?

- מפני שהוא מכבד כל יהודי. 'הנני מציע לכם אפוא לכבד האחד את רעהו, וממילא יסתדרו לכם כל העניינים'.

יש לי 3 עצות כיצד לגייס את התקציב השנתי של 'עזר מציון' בסך 600 מיליון ₪, אמר מרן הגראי"ל שטיינמן להרב צ'ולק

הכל מכירים את 'עזר מציון' והעומד בראשו מכובדנו הרב חנניה צ'ולק. אבל לא כולם יאמינו מה התקציב השנתי של הארגון המופלא שמצודות פרוסה בכל רחבי הארץ, על

נפתח בשכונה גמ"ח מכירת/השאלת מנורות חשמל-להט [המופעלות ע"י סוללה]

קטנות ובטוחות, שנוצרו במיוחד לשם קיום מצוות הדלקת נרות שבת לשוהים במקומות שאי אפשר להדליק נרות, כגון בתי הארחה, שבתות חתן, סוכה וכו'.

סניף 1 - הרב זמבה 3, 055-6744894
סניף 2 - רחוב גיבורי ישראל 24, 05485-29462

כששב למקומו, הצליח בס"ד ליישב את הקושיה, ולאחר זמן-מה קם ממקומו ופנה ללכת לביתו, שהיה ממוקם בסמוך לשיבה.

אלא שאז ראוהו סב על עקבותיו ועולה חזרה להיכל הישיבה.

מרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל
מתייפח בקבר רחל

רבי חיים ניגש שוב לארון הקודש, פתח אותו, וצעק לתוכו: 'געדאנק' [תודה]! הרגיש מרן ראש ישיבת מיר זצ"ל שההבנה בתוספות הגיעה לו בסיעתא דשמיא מיוחדת, בשל תפילתו, ולכן ראה צורך לעלות במיוחד לשיבה ולומר את ה'תודה' להשם יתברך באותו מקום בו התפלל...

ואם דיברנו על מקום ותפילה, נזכיר כאן בדרך-אגב מה שסיפר לנו ת"ח מפורסם. בבכורותי התגוררתי בעיר תל אביב, ובלכתי פעם באחד הרחובות המרכזיים עמדתי בפני נסיון קשה, ובס"ד צלחתי אותו בצורה יוצאת מן הכלל.

מאז, מספר הת"ח, בכל פעם כאשר אני צריך להתפלל על דבר חשוב, אני בא אל הצומת ההוא, עומד באותה פינה שהתרחש הנסיון הקשה, ומתפלל.

ואוכל להעיד שכל התפילות שהתפללתי במקום ההוא, התקבלו לפני שוכן מרומים. מן-הסתם יש מושג כזה, שאדם שעמד בנסיון במקום פלוני, קידש את המקום ההוא, ויש בארבע-אמות הללו סגולה מיוחדת לבעל-הנסיון.

סיפור דומה מובא על החזו"א שטייל פעם במשעולי הפרדסים שעליהם נסלל לאחר מכן 'רחוב חזו"א', והצביע על מקום מסוים, ואמר 'כאן עברו בני תורה, ולמדו'. רואים שיש דבר כזה שמצוה מקדשת את המקום.

לקודה לעלה

עדות אישית: 'חשבתי שאני הולך למות' - אמר מרן הגרא"מ שך זצ"ל

הגאון רבי חיים-יעקב כגן, ר"מ בישיבת 'תורה בתפארתה', סיפר לנו דבר לא-ידוע על מרן הגרא"מ שך זצ"ל, שהוא-עצמו היה עד לו, בתקופת בחרותו בישיבה.

מרן ראש הישיבה היה אז כבר זקן מאוד, בגיל 85 לערך, והנה בסדר-א' ראינו שעלה לשיבה, וכולו מתנשם ומתנשף ועשה רושם שאינו מרגיש בטוב. הוא ניגש מיד אל הגאון רבי חיים ברמן שליט"א, והחל לפלפל עימו ברבי עקיבא איגר בסוגיה הנלמדת בישיבה.

כששאלו אותו מדוע התאמץ כל-כך לעלות לשיבה, גם כשאינו חש בטוב, השיב מרן בדברים מצמררים:

שכבתי במיטתי, ומורבו שלא הרגשתי טוב, חשבתי שאני הולך למות! ואז עלתה בליבי מחשבה, אם נגזר עליי להיפטר עתה מן העולם, אין זה מתאים שאעשה זאת במיטה.

לכן התאמצתי לעלות לשיבה, ולפלפל עם הגר"ח, כדי שאוציא את נשמתו ברגע שאני מדבר בדברי תורה! --

מרן הגר"ח שמואלביץ עלה שוב להיכל הישיבה, ופתח את ארון-הקודש

הגר"ח"י כגן סיפר לנו מעשה מופלא נוסף, והפעם על מרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל, ששמע ממקור מוסמך ביותר - אחד הגאונים למשפחת פינקל.

המעשה אירע ביום שבת קודש. מרן הגר"ח ישב ולמד, והיתה לו קושיה חזקה על תוספות, ולא הצליחה ליישבה. יושבי בית המדרש נדהמו לראות את ראש הישיבה, גאון-הגאונים, ניגש אל ארון הקודש וצועק בבכי: 'הקב"ה, הצילו'.

אהבת אותנו

סט הספרים החדש

המעודד והמחזק

של מרן הגאון
רבי יצחק זילברשטיין

פרקי אמונה וחיזוק

על סדר הפרשיות

הנוסחים עוז ואומץ
לעמוד בניסיונות התקופה

עם מאות סיפורים
חדשים והנהגות
של רועי האומה

כתב וערך:
משה מיכאל צורן

053-310-3388

להשיג בכל החנויות

ההערות של הגר"ז פגל במנצי'ספר

סיפר הרב י. הברשט: התפללתי פעם עם הגה"צ רבי זאב סגל זצ"ל במנצי'סטר ובאמצע ברכות קריאת שמע הוא העיר לי שני דברים.

בפעם הראשונה היו שרוכי הנעלים שלי פתוחים, והרב עשה לי סימן שאסגורם, כי יש סכנה ללכת בצורה כזו.

בפעם השניה הוא העיר לי על כך שהנחתי ידי בכיס.

ללמדנו על שני הדברים הללו, עד כמה הם אינם נאותים.

ה'שהחינו' של מרן הגר"י אברמסקי

סיפר מרן המרא דאתרא: מו"ר מרן הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל חלה ונעדר מביתו למשך שבועיים [רעייתו כבר לא היתה אז בחיים]. הייתי נוכח, מספר יב"א מרן הרב שליט"א, ברגע שמו"ר חזר הביתה לאחר מחלתו. ראיתי שהוא התקרב למזוזה, ואמר ברכת 'שהחינו' בשם ומלכות, בגלל שמחתו הגדולה שחזר לביתו והוא בריא.

תודה רבה לנהג

דבר נוסף שראיתי אצל הגר"י אברמסקי הוא שכל פעם כאשר נסע באוטובוס, והגיע לתחנה שבה היה

צריך לרדת, ניגש אל הנהג ואמר לו 'תודה רבה'.

הסבתא מסרבת שיקראו ליילד על-שם בעלה

מרן הרב שליט"א סיפר על ילד שנולד במשפחה, וההורים מעוניינים לקרוא לו על-שם הסבתא שנפטרה לא מכבר. אבל דווקא הסבתא, אשתו של הנפטר, היתה זו שסרבה לכך, באומרה שכל פעם כאשר יקראו לילד בשמו, היא תיזכר בבעלה ויגרום לה צער. ההורים באו ושאלו מה לעשות.

שאלתי את גיסי מרן הגר"ח קניבסקי שהשיב שלמרות הכיבוד-אב שיש בכך, יותר חשוב לא לצער את האמא, מה-גם שהסבתא בשמים יצטער על כך שאשתו מצטערת!

אין לנו ברירה אלא לבקש ממך

הרב יעקב ישראל פוזן אמר דבר נחמד: בתפילת ראש השנה אנחנו אומרים: 'קדוש אתה וְנוֹכָא שְׁמֶךָ - וְאֵין אֱלֹהִים מִבְּלַעְדֶּיךָ'. הקשר בין שני הדברים הוא כדלהלן: אנחנו אומרים להשי"ת שכיון שהוא 'קדוש ונורא' הרי לכאורה הדברים שאנחנו מבקשים ממנו הם זולים וירודים מאוד בערכם. אבל ממשכים ואומרים 'אין אלוה מבלעדיך', ואם כן אין לנו ברירה אלא לבקש את הדברים ממך, למרות שביחס לגודלך וקדושתך זה אולי לא כל-כך מתאים...

מרן הגר"י זילברשטיין: השם 'מרים' הוא אחד השמות המובנים ביותר

הרב משה חיים אברוצקי, משיגי בישיבה לצעירים ברחובות, סיפר לנו שקרובת-משפחה שלו ביקשה ממנו לשאול דבר-מה את מרן הגר"י זילברשטיין באשר לשתיות הישיעוריים' ביום כיפור, כיון שהיא סובלת מכאבים בעמוד השדרה, וצריכה לשתות.

שמה של האשה הוא מרים-חיה [ויש לה גם שם שלישי], והיא נקראת בפני-כל מרים. שאלתה נסבה בין היתר על כך האם כדאי שיקראו לה מעתה חיה ולא מרים, שבו היא נקראת כיום, כיון שיתכן שהשם מרים מרמז על חיים מרים...

הרב אברוצקי מספר שהגיע אל מרן רבינו שליט"א והחל לספר על כאבי השדרה שלה, וכן על בעיות אחרות. והנה, הרב עצר אותי מיד בתחילת הדברים, ואמר 'לא צריך להזכיר בתחילת הדברים את הצרות... בוא נדבר לפני-כן על הדברים-הטובים שהשי"ת זיכה אותה, כמו למשל שהיא נשואה, ויש לה ב"ה ילדים מצליחים וכו'. רק אחר-כך אפשר לשמוע את הבעיות...

אפשר ללמוד מכאן, ממשיך הרב אברוצקי, מוסר-השכל עצום, עד כמה צריך ללמוד להודות להשם יתברך על כל החסדים שהוא עושה אתנו יום-יום ושעה-שעה. כל בני המשפחה התחזקו מהדברים ופתחו את עיניהם לאור דברי הרב.

באשר לשם 'מרים', אמר הרב שמדובר באחד השמות היקרים ביותר בעם היהודי, ומרים אחות משה היתה אחד מעמודי העולם, שהם משה, אהרן ומרים, ולכן בוודאי שלא להחליף את שמה של האשה.

הרב אברוצקי מספר שגם קרובות התחזקה מאוד מדברי הרב, ולמדה לדעת שבעצם מאוד-מאוד טוב לה, והשי"ת מעניק לה שפע רב של טובות וחסדים.

היא שאלה את הרב במה עליה להתחזק, והתשובה היתה שלא מצאנו הבטחה טובה יותר לחיים מאשר הבטחתה של התורה עצמה, בענין כיבוד אב-ואם, ולכן כדאי מאוד להתחזק במצוה זו.

ושמענו על רבים מאחינו בני ישראל ששמעו את העצה הנ"ל מהרב, והשתדלו מאוד במצוות כיבוד אב- ואם ונושעו.

כי אם התורה מביטחה, אין צורך במשהו יותר מזה.

'ברמת אלחנן יש כללים שאסור להפר אותם'

אמר במליצה הגר"י זילברשטיין שהגיע לתפילה וראה את הגאון רבי מסעוד יושב בסוף בית הכנסת 🟢 'אין דבר כזה שהגאון רבי מסעוד יושב כאן', אמר הרב, והורה לפנות מקום ב'מזרח' 🟢 נוהגים כבוד זה בזה

בכל אירוע בו משתתפים רבני השכונה ניתן להיווכח בצורה המוחשית ביותר את הכבוד הרב שהם רוחשים האחד לרעהו. הדברים באים לידי ביטוי תמידי הנמשך מזה שנות-דור, וכל תושבי השכונה ספגו את ההודו-וההדר הזה בתוך לשד עצמותם. כמעט בכל אירוע בו משתתפים כל הרבנים מתעורר 'ויוכוח' חריף וסוער ביניהם מי ידבר ראשון... וכבר היה מי שהמליץ על כך ואמר שמרן הגר"י זילברשטיין נמצא ב-3 מקומות, שבכל אחד מהם מזוכרת המילה 'חן'. רמת אלחנן, חולון, רמת חן. ללמדנו על מידת החן והאצילות השורה על מקומנו.

ללא ספק שהדורות שגדלו כאן, עד מאה ועשרים, לוקחים איתם את המורשת המופלאה הזו, אל ביתם הפרטי, אל היחס שהם מעניקים לחבריהם, ואיפה לא.

גם בשמחת בית השואבה אפשר היה למשש את יחסי-החיבה הללו השוררים בין הרבנים. אבל הפעם ברצוננו להתעכב על מה שאירע בליל הושענא-רבה ב'קהל חסידים'. מי שהיה נוכח במעמד המרטיט, יכול היה ללמוד כיצד מקיימים את ה'נוהגים כבוד זה בזה'.

הגאון רבי מסעוד בן שמעון הגיע גם הוא להתפלל מנחה ב'קהל חסידים', וישב בסוף בית המדרש. היו שביקשו ממנו לעלות ל'מזרח', אבל הגאון שליט"א, ברוב ענוותו, סירב. המתפללים 'הזהירו' את הרב מראש, ואמרו לו שכאשר ייכנס הגר"י זילברשטיין לתפילת ערבית הוא לא יהיה מוכן בשום אופן למצב כזה שרבי מסעוד יישב בסוף בית המדרש.

ואכן, כך היה. כשהגר"ז נכנס, והתיישב כבר במקומו, היה מי שגילה את אוזנו שהגאון רבי מסעוד יושב בפאתי בית המדרש. מרן הרב שליט"א קם על-אתר ממקומו, ניגש אל רבי מסעוד, ואמר: 'ברמת אלחנן יש כללים שאי אפשר להפר אותם, ואחד מהם הוא שהגאון רבי מסעוד לא יכול לשבת בסוף בית המדרש'!

רבו של בית הכנסת הספרדי-מרכזי ניסה עוד להתעקש, אבל המרא דאתרא סירב נמרצות להשאיר את רבי מסעוד במקומו, ודרש שיישב ב'מזרח'. כיון שהגאון שליט"א יושב על כסא-גלגלים הלך הגר"ז לפניו כל הדרך עד ל'מזרח' כדי להיות בטוח שרבי מסעוד יישב שם.

אלא שלרבי מסעוד שליט"א היתה שאלה: מדוע שכבוד המרא דאתרא מגיע לפעמים להתפלל אצלנו, בבית הכנסת הספרדי-מרכזי, מסרב הרב לשבת ב'מזרח', השיב הגר"ז, ברוב ענוותו, אין מה להשוות בין המקרים...

שני הרבנים הגאונים הזכירו את התקופה הארוכה שבה למדו בצוותא, ורבי מסעוד ביקש מהמרא דאתרא ש'יגזור' עליו שיוכל ללכת כאחד האדם, ולא יזדקק יותר לכסא. 'אנחנו נתפלל, אמר הגר"ז, אבל חלילה לא שהרב יילך על רגליו 'כאחד האדם', אלא כרב העיר, כרב בית הכנסת הספרדי-מרכזי וכחבר מועצת חכמי התורה.

ואכן, הגר"ז אסף כמה ת"ח וכולם יחד התפללו לבריאותו המוחלטת של הגאון האהוב על כולנו, רבי מסעוד, שמצדו עורר על כך שכמה אדם צריך להודות להשם יתברך כשהוא קם בבוקר וניתנת לו האפשרות להלך ברגליו בריאות.

בתפילת ערבית ישבו שני הרבנים בשולחן אחד ב'מזרח', ובסיום התפילה, לאחר שירת 'ושמחת בחגך', אמר המרא דאתרא שהכל מייחלים ומתפללים לבריאותו של רבי מסעוד שליט"א. האמן' שנשמע בקול רעש גדול, הגיע מן-הסתם גם לשמי-שמים, ונזכה לראות עוד שנים רבות את רבי מסעוד מהלך בינינו בבריאות איתנה. וכל העם רואים את הקולות.

הגר"י זילברשטיין ניגש אל הגר"מ בן-שמעון

הגאון רבי מסעוד מנסה לסרב...

הגר"ז עוקב אחר מהלכו של רבי מסעוד ל'מזרח'

שני הרבנים יושבים ב'מזרח'

שמחת-חג משותפת בסיום התפילה